

מה שיודעים הוא לפעמים עדיף על מה שעשוי לקרות

בסגנון כתיבה מאוד אישי, ליז רזנפלד כותבת ביומנה על מערכות יחסים ואזכרות, מחלות ואהבה ועל הגוף הקוויירי וחווית השינוי.

מאמר חזותי מאת ליז רזנפלד דצמבר 31, 2022

12 באפריל, 2022

רשימת מטלות:
יום הולדת 79 לאבא / להתקשר אליו אחרי סיבוב הכימותרפיה הראשון / לשלוח פרחים ו/או DVD של היצ'קוק
און מגיע מברלין / לתאם איתו
זריקת טסטו ב-10:00
מכון כושר ב-11:00
חזרת קשירה בתלייה ב-14:00 / לאכול ארוחת צהריים ב-12:30
לבטל מפגש סקס ב-22:00
פשוט לזכור: היום הכול קשה. ככה זה בימים מסויימים.

12 במאי, 2022

"אתה נראה ית שונה", אמרה ג'ואן בטון רגיש שנשמע כאילו היא מפנה שברי זכוכית שלא השגחתי בהם כשאני צועדת. יחפה ברחוב. "אתה נראה ית טוב... שונה".
"כן, זה באמת קורה", עניתי בביישנות, כשאני מסבה עיני ממסך המחשב. "אני לא יודעת עד כמה אפשר באמת לראות... את השינויים דרך המצלמה, אבל זה אינטנסיבי וגם לא אינטנסיבי. זה מוזר שבחיי היום-יום שלי אנשים לא באמת שמים לב לשינויים. אבל אני כן... אני מרגישה אותם יותר משאני רואה אותם."
"הפנים שלך שונים. אתה דומה יותר לאביך כאיש צעיר. יש לך את פאות הלחיים שלו."
ואבי מצטרף: "גם אני נראה שונה. איך זה שלא ציינת כמה שונה אני נראה? כל שערי נשר."
"כמובן ששמת לי לב ששערך נשר, אבא. אבל בשבילי אתה נראה כמו אתה עצמך."
"טוב... זה הלם עבורי. מעולם לא דמיינתי את עצמי רזה כל כך, וקירח. הורדתי 7.5 קילו בפחות משבועיים."
"אני מבינה, במידה מסויימת. מה שאני מתכוונת לומר, אבא, זה שאני מביטה בראי ורואה את עצמי ואת לא עצמי וגם צד של עצמי שמעולם לא ידעתי שאני צריכה לראות... אם זה נשמע הגיוני."
"לי בהחלט לא היה צורך אף פעם לראות את הצורה הנוכחית שלי", הוא עונה.
"אבא, אני מבינה. אפילו ששינוי עוברים חוויות שונות לגמרי. זה קשה לעשות שינוי בשלב מאוחר של החיים, ולשינוי אין שום מושג איך הדברים יתגלגלו, מהי נקודת הסוף... אבל אני חושבת שיש לנו אותה מטרה. שינוי רוצים לחיות חיים ארוכים ככל האפשר בגופים שתומכים בנו, ולא בגופים שפועלים נגדנו."

12 ביוני, 2022

אתמול בלילה חלמתי שאני קשורה, עירומה, מחכה שמישהו יעלה עלי. לפני היה ראי, מהרצפה ועד התקרה. על הראי היה כתוב בטוש שחור: "אבא'לה, היי סבלני". בהיתי בהשתקפותי, "וואו, הכול קרה כל כך מהר", חשבתי לעצמי. היה לי זקן מלא, חזה שעיר, פטמות קשות. הדגדגן שלי היה גדול וזקור, והכוס שלי היה פתוח לרווחה. יכולתי לחוש את האוויר חולף על פני גופי. חשתי תחושת הקלה מנותקת, בצורה של קבלה רגועה. האם כך אמור להרגיש טסטוסטרון? "חשבתי שמעולם לא הייתה לי מטרה", אמרתי להשתקפות שלי, "האם זו המטרה?" בדרך כלל, אני למעלה. אני זזה שגורמת לכנועה. להתחנן ולהמתין לי, לאבא'לה שיבוא ויפרק אותם, שייתן להם רשות. אבל הפעם זזה אני. "זה די ברור, לא?"

קליקה שכזו", אני אומר. להשתקפות. "אני מניח. שלא ציפיתי... לזה." ואיכשהו, אני ממשיכה לשקוע לתוך תחושה של הקלה עמוקה, ואני יודעת שכל שעלי לעשות הוא לחכות. אין לי מושג מה היה עתיד לבוא, או אם משהו עמד להגיע. אבל הרגשתי שאני יכולה להישאר שם לתמיד.

11 ביולי, 2022

אן (An) ואני עושות. את המסע לחוף הקווירי בליסבון. אנו נוסעות. שעה במכונית עד קצהו של כביש ארוך וצר, הולכות. לאורך פסי רכבת ישנים מכוסים בחול, וחוצות. דיונות. "זה נראה כאילו שאנחנו נמצאות. בסט של סרט פורנו משנות השבעים, כמו *LA Plays Itself* או *Sex Garage*, אני אומר. בקול צרוד ומחומם מדי. "זה כאילו אנחנו בשומקום ובכל מקום בבת אחת." אני מתחילה להבחין בגברים שהשמש נשקה להם, מחכים זה לזה בצל עשבי החוף ועצים נמוכים. על החוף, בתוך ערפל מסומם, אני מעלה זכרונות. אני מדברת על דן ועל תומס. אינני יודעת. למה, אבל מחשבותי נודדות לעברם. "הם תמיד ידעו לפני", אמרתי. "הם ראו את הדוב שבי על קו האופק." "אתה מדברת עליהם די הרבה", אן עונה. הדובים שלי. קלטתי שלא דיברתי איתם שנים... בוודאי מאז המגפה. רק כמה הודעות מדי פעם, ברשתות החברתיות. אבל לא הייתה ממש יצירת קשר. "אני אפילו לא יודעת אם הם יודעים שאני לוקחת T", אמרתי. "זה מטורף." הטלפון שלי מסמן הודעת טקסט. אבא אושפז עקב עוד זיהום שקשור לכימותרפיה. אני מרימה. מבט אל אן. "אני חייבת להתקשר לאבי. סליחה, הייתי מסטולית ונאמתי במשך שעות. דן נהג לומר שאני נהיית 'קאטי פטפטי' (Cathy Chatty) כשאני מעשנת גראס. מה זה בכלל Cathy Chatty?" אחר כך בדקתי: Cathy Chatty הייתה בובה מדברת עם חוט משיכה, מבין הראשונות שיוצרו בארה"ב בשנות השישים של המאה הקודמת. נזכרתי שהיתה לי בובה כזאת כשהייתי ילדה קטנה, שהייתה של אמי. כשהחוט נמשך, הבובה הייתה אומרת "אני אוהבת אותך", "נפצעת", "קחי אותי איתך".

12 ביולי, 2022

אן ואני ברכבת מליסבון לפורטו. הודעת מתומס קופצת לי:

תומס: "הי מותק, עבר הרבה זמן. אני מצטער על ההודעה העצובה הזאת, אבל לדן היה סרטן בלב לב וזה התפשט לכבד שלו. הוא בבית החולים עכשיו, עם סיבוכים, אבל אני מקווה לקחת אותו הביתה בקרוב. חשבתי שכדאי שתדעי. אני אוהב אותך."

אני: "זה נראה כאילו שהרגשתי אותי חושבת ומדברת עליך ועל דן, אתמול כשהיינו בים, ובכלל הרבה בזמן האחרון. אני שונאת את זה שזמנים קשים מקרבים אנשים, ואני אסירת תודה שיצרת קשר. תודה! גם אני אוהבת אותך."

16 באוגוסט, 2022

אני יושבת עם אבא ועם ג'ואן, ברחוב מול הדירה שלהם, ברציפים הישנים של הצד המערבי (Piers Side West Old), שפעם היו איזור בילוי קווירי תוסס, ועכשיו הפכו למכוני כושר וגיונות פעילות גופנית למשפחות. "שם היה הבאר הוותיק רמרוד (Ramrod)", ג'ואן מציינת, "חשבתי שתתענייני בזה". בביקור הזה, הצלחתי לשבת בחוץ עם אבי בערך 30 דקות ביום, עטויי מסכות ומרוחקים. הוא נעזר במקל הליכה עכשיו. הוא רזה, מאוד רזה. אנחנו משוחחים על אמנות ועל פוליטיקה, על האכזבה שלו מהדמוקרטיה. אני מספרת להם בשקט שדן נפטר ושאני חווה מחסום כתיבה בקשר למה שאומר בטקס הזיכרון שלו. "ספרי את סיפור פגישתכם הראשונה", אבא אומר. "אנשים אוהבים לשמוע את זה."

17 באוגוסט, 2022

אן מחכה בסבלנות בזמן שאני כותבת לעצמי זכרונות מדן. או עומדות. לנסוע לבלות את היום בפארק ריס, חוף הקווירים. ו. של ניו יורק:

הפעם הראשונה בה פגשתי את דן הייתה במצעד הגאווה של שטוקהולם בסביבות שנת 2010. אחרי שדיברנו בפנל עם תומס על האירוטיקה של שמנות בגופים קוויריים, הלכנו למסיבה מאוחרת. "זה בעלי, דן", תומס הציג אותנו בגאווה ואז השאיר אותנו לבד. דן הסביר שהוא רק עכשיו עבר לברלין מסן פרנסיסקו, ושהוא ממש רצה לפגוש לסבית קווירית. הסצנה הקווירית בברלין היא כל כך מופרדת, ונמאס לו לגמרי מגברים שהם סיס-גי ומתצוגות הגבריות שלהם. דיברנו על חיבתנו לרכילות ולסמואל דלייני (Delany). ממש רצינו לחזור לברלין ולהיות מעורבים זה בחיי זה. תומס השיכור והעליז התקרב, חיבק אותנו ואמר: "רוצים לבוא אלי לשלישיה?" לעולם לא אשכח עד כמה חשתי נראה ית באותו רגע. הדובים הלוחטים

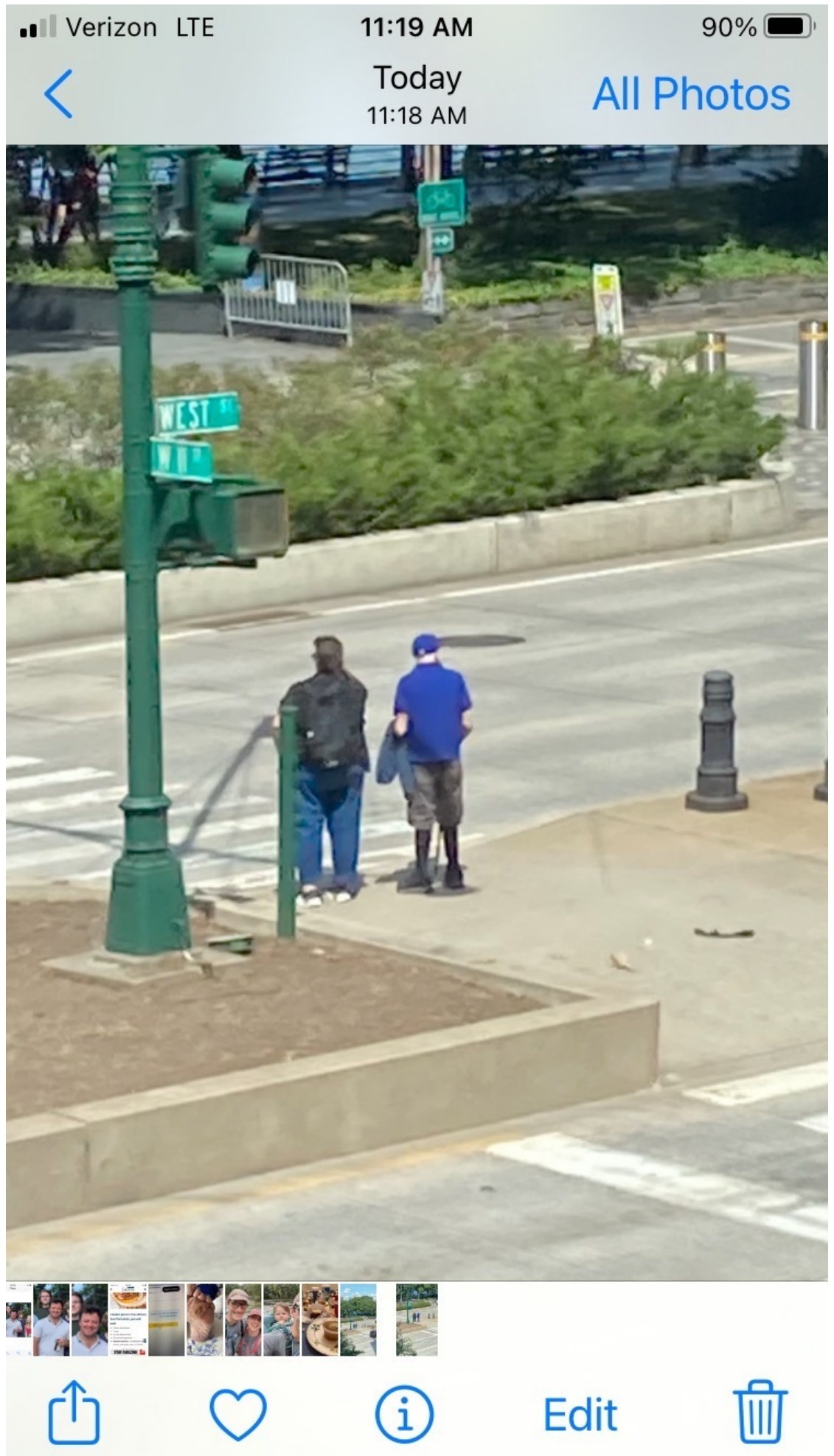

האלה ראו בי אחד.ת מהם. דן ענה, עם הקסם העוקצני אך האוהב המוכר שלו: "אנחנו לא הולכים לעשות אורגיה בבית אמך, ובמיוחד לא כשהיא נמצאת שם."

20 באוגוסט, 2022

"חכה רגע, אבא." רק רציתי לצלם תמונה זריזה. צילמתי את המסדרונות הריקים ואת נופי ניו יורק העצומים שנשקפו מבעד לחלונות מחלקת האונקולוגיה בקומה ה-14 של בית החולים הפרסביטריאני של ניו יורק. אבא עייף. אומרים שכנראה יש לו זיהום בריאות. יש לו קצת חום והוא אושפז אתמול בלילה להסתכלות. נשימתו כבדה. אבל הוא מתעקש להתהלך ליד תחנת האחיות. "אני לא רוצה לעזוב מחר. זה מוזר לי", אני אומר.ת. "אני מבין, ליז, אבל אתה צריכה לחיות את חיך", הוא אומר, "וכשתחזור, אני מקווה שנוכל שוב להתחבק ולגעת ולאכול ולצחוק ביחד". אני עוצרת כדי לצלם עוד תמונה. "אני מצטערת, אבא... תישאר כך עכשיו." "זה בסדר", הוא אומר, בקוצר נשימה. "הבנתי, יש לך חזון!"

Perry Street, August 15th, 2022 liz.JPEG

פרי, 15 באוגוסט, 2022
באדיבות ג'ואן רוזנפלד

<http://tohumagazine.com/he/article/%D7%9E%D7%94-%D7%A9%D7%99%D7%95%D7%93%D7%A2%D7%99%D7%9D-%D7%94%D7%95%D7%90-%D7%9C%D7%A4%D7%A2%D7%9E%D7%99%D7%9D-%D7%A2%D7%93%D7%99%D7%A3-%D7%A2%D7%9C-%D7%9E%D7%94-%D7%A9%D7%A2%D7%A9%D7%95%D7%99-%D7%9C%D7%A7%D7%A8%D7%95%D7%AA>**Source URL:**

Links

[1] <https://tohumagazine.com/sites/default/files/promo/Perry%20Street%2C%20August%2015th%2C%202022%20liz.JPG>